

név:..... iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE, 2017-18

1-4. osztály

4. forduló

Varga Bálint. Zsé meg a haverok (részletek)

Endre meg a kolbász

[Budapest]: Kolibri, cop. 2017

Rátkai Kornél rajzaival

„Ennek a történetnek- ami egy kis faluban játszódik, parányi iskolával, egyetlen főutcával, közelében egy fürdésre és sok más dologra alkalmas tóval-, szóval ennek a történetnek sok szereplője van...”

1) Írd le Zsé családjának tagjait! (De mindenkit ám, az állatokat is!)

.....

.....

2) Miért nem sikerült Zsé családjának bejutni a kapun?

.....

.....

3) Hogyan tudtak végül is bejutni?

.....

.....

.....

4) Hogyan elkészítve szereti Zsé a csirkét enni?

.....

.....

5) Tejes Marcsi szerint mit fognak enni ebédre, ha anyukája nem jön tyúkot vágni?

.....

6) Ki volt Náci bácsi?

.....

7) Mit csinált Endre, amikor Zsé anyukája délben hazajött?

.....

.....

8) Hogyan segített Zsé, amikor anyukája elkészítette a csirkét?

.....

.....

.....

9) Mennyire győzte le Zsé Artúrt traktor lövésben?

.....

.....

10) Mit találtak a fürdésből hazajövet az úton?

.....

11) Milyen munkát végzett Beton Béla olyan bravúrosan?

.....

12) Mit gondolsz, vajon Zsé papája miért nem tudta megfejni a kecskét?

(A te válaszodat várjuk 😊 !)

.....

.....

Következő (5.) feladatlap: 2017. december 4-én, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Varga Bálint: Zsé meg a haverok

[Bp.]: Kolibri, cop. 2017

Zsé, azaz Zsigmond

Tízéves, a szüleinél sokkal hamarabb megszokta, hogy a fővárosból egy kis faluba költöztek. A barkácsolásnál csak a mamáját imádja jobban, és persze a macskáját, Micit.

Julianna

Fővárosi lány. A nagymamája, Giza néni Zsigmondék szomszédja, így nyaranta ő is tagja a bandának. Haja hosszú, ami a szertorna közben egy cseppet sem zavarja, mert kontyba fogja.

Artúr

Őslakos a faluban, itt jár iskolába (de tanulni, nem tanul), él-hal a fociért. Néha annyira laza, hogy majdnem szétesik, és mindig tele van ötletekkel. Jobbnál jobbakkal.

Rátkai Kornél rajzaival

Borisz

A faluban lakik ő is, papája a helyi nagyvállalkozó (egy rakat kombájnnal). Viszont egy közeli városban jár iskolába, és állandóan fogpiszkálót rág, amivel csak ritkán peckeli ki véletlenül a saját száját.

És persze ott van Zsé mamája (ő egy fővárosi középiskolában tanított magyar nyelvet, míg ide nem költöztek), valamint Zsé papája (ő egy egyetemen volt akadémikus) és a két macskájuk, Mici és Laci. De pár éve úgy döntöttek, hogy elég a zajos és mesterséges városi életből megételekből. Összepakoltak, és elköltöztek ebbe a kis faluba, hogy maguk termeljék meg, amire szükségük van.

A faluban lakik még Giza néni a fűnyírójával; Vizes Géza, aki mindent meg tud javítani, azt is, amit nem kelene; a Kaszás Ember, akinek egyedül Zsé érti a szavát; illetve a hosszabb-rövidebb időre a faluba érkező gyerekek, osztálytársak, tücskök, bogarak, sárkányok és kecskék. Hogy csak a legfontosabbakat említsem.

Endre meg a kolbász

Amikor beköltöztünk a vidéki házunkba, eleinte nem mentek valami fényesen a dolgok, a papa mindent meg akart javítani, de nem ment neki, a mama meg mindent ki akart takarítani, és neki meg az nem ment. Én meg próbáltam jól érezni magam, és nekem egészen jól ment, mert megjelent az Endre, megtaláltuk a kolbászt, és attól kezdve mindenki tudta, hogy mégis jó döntés volt berakni az összes cuccunkat abba a pöfögő, morgó és dülöngélő teherautóba, amit aztán a pöfögő, morgó és csörömpölő autónkban ülve követtünk. Mire a falunkba értünk, a Mici leánya a Lacit, a Laci felpofozta a Micit, én egy kicsit kiabáltam velük, a mama berekedt a sok sussogástól, a papa pedig csak morgott. Akkor hallgatott el hirtelen mindenki, amikor a papa egyszer csak megszólalt:

– Megérkeztünk.

Bejutni viszont nem sikerült a kapun, mert egy kecske állt mögötte, és fű lógott ki a szájából. Amikor a papa óvatosan kitárta a kaput, a kecske leszegte a fejét, teljes

erőből a papára rontott, és feldöntötte. A költöztetők erre elkezdtek röhögni, de a kecske fenyegetően rájuk nézett, mire rögtön abbahagyták. A mama rásussogott a macskakosárban verekedő cicákra, aztán kiszállt ő is, és hol a papát nézte, hol a kecskét, nekem meg eszembe jutott valami. Átszaladtam a szemközti parkba, ahol három néni kapálgatott egy ágyást, köszöntem nekik, letéptem egy marék virágot, és a kerítésen keresztül benyújtottam a kecskének. Az megszagolta a virágokat, kihúzta a kezemből az összeset, hátat fordított, és elballagott a zsákmányával, mi meg kinyitottuk a kaput, de óvatosan hajtottunk be, mert a kecske végig szemmel tartott minket.

A szobám, az piszok jó, elég nagy, minden játékom belefért, és amikor reggel felébredtem, rögtön kimentem a kertbe, hogy megnézzem, mi ez az éktelen zaj, ami felébresztett. Az egyik szomszéd a traktorával föl-le pöfögött a földjén, és el nem tudtam képzelni, hogy miért teszi ezt. Meg akartam kérdezni a papát meg a mamát, akik ott álltak a kerítésnél, de a mama szeme tisztára vörös volt, a papáé meg még rendesen ki sem volt nyitva, ezért inkább csak azt kérdeztem meg, hogy mikor kapok habos kakaót, mint minden reggel, mert nem akartam őket nehéz kérésekkel terhelni.

A mama nagyon halkán és kedvesen válaszolt.

– Kisfiam, ha habos kakaót akarsz, akkor először szerezzél hozzá tejet.

És én szereztem, de nem ám csak tejet, hanem egy rakás csirkét is. Kimentem ugyanis a ház előtt elterülő kis parkba (akkor még játszótér is állt rajta), hogy megkérdezzem a kapálgató néniket, de azok nem voltak ott, találtam viszont helyettük két lányt, akik tisztára nem hasonlítottak egymásra, ami azért furcsa, mert mint kiderült, testvérek, és a mamájuk a Tejes Marcsi. Elszaladtam hát a Tejes Marcsihoz, bemutatkoztam neki, segítettem kiszedni az egyik kismacskát a vödör tejből, aztán kaptam egy másik vödörből két üveggel, és amikor megkérdezte, hogy csirke kell-e, azt feleltem, hogy hogylene kellene.

– Mert a csirke, az finom – mondtam neki, miközben figyeltem a kismacskát, akiről a tesói buzgón nyalták a tejet. – Sütve is finom, rántva is, paprikásan is, töltve is, de a legjobban levesnek szeretem.

– Akkor jó – mondta Marcsi, és hagyta, hogy a többi kismacska is igyon a tejből. – Mondd meg anyádnak, hogy ha két óra múlva átjön, akkor vágunk tyúkot is, meg csirkét is, tizenkettőt, de jöjjön, és segítsen, különben magányos kenyeret esztek ebédre.

Én nem tudtam, milyen a magányos kenyér, de abban biztos voltam, hogy nem akarok ebédre enni belőle, ezért amikor hazaértem, lihegve így szóltam:

– Mama, mama, a Tejes Marcsi tyúkot vág, menjél, segíts neki!

A mama erre elsápadt, de nem annyira, mint a papa, aki a tabletjén éppen kecskéket nézegetett.

– Szívem, akarod te ezt? – kezdte a papa, de a mama felemelte a kezét.

– Megyek. Ezt akartuk, nem? Önellátás, természetes élelmiszerek, jó levegő.

Azt nem akartam mondani a mamának, hogy milyen oltári bűdös volt ott a tehenektől, mert nyilván nem a tehénólban vágnak majd csirkét, hanem a csirkeólban, minek ijesztgessem.

Amíg a mama oda volt a csirkét vágni, a papa meg én elbeszélgettünk a szomszédal, aki nem a Giza néni volt, hanem a Náci bácsi, az önkéntes tűzoltók főnöke, és arról tárgyaltunk, hogy mi legyen az Endrével. A Náci bácsi a kerítésre támaszkodott, és a papára hunyorított, ami sokkal jobban állt neki, mint ha mosolygott volna, mert hasban ugyan erős volt, de fogban nem annyira.

– Maguknál jobb dolga lesz – mondta a Náci bácsi. – Nem véletlenül legelt a maguk kertjében.

– De hát csak most költöztünk ide – jegyezte meg a papa.

– Persze hogy jobb dolga lesz! – kiáltottam, és odarohantam a kerítéshez, majd a kezemet nyújtottam a Náci bácsinak, akit akkor még nem ismertem. – Zsigmond vagyok.

– Náci.

– Kinek lesz jobb dolga nálunk? – kérdeztem.

– A kecskének – felelte a papa, és a kecskére sandított, aki most éppen az egyik dobozból kilógó ruhadarabot rág-

ta, ami vagy a papa egyik mellénye, vagy a mama egyik sálja volt.

– Nálunk lesz a legjobb dolga! – kiáltottam, mert ahogy elnéztem az Endrét meg a Náci bácsit, valamiféle ellenségeséget éreztem a levegőben, és nemcsak én, hanem a papa is, mert így szólt:

– Magának mijét ette meg?

– Mindenemet – felelte a bácsi, és most már nyíltan vigyorgott, de hogy örömeiben vagy kínjában, nem tudtam megmondani, ugyanis az az egy foga elől egy kicsit összezavart.

– Papa! – álltam oda a papám elé. – Én megnéztem ezt a kecskét, és tudom, hogy jó dolga lesz nálunk.

– Fiam, azt én nem kétlem, hogy jó dolga lesz nálunk a kecskének, amekkora egy ökör vagyok – felelte a papa –, sokkal inkább az a kérdés, hogy nekünk jó dolgunk lesz-e, hogy a kecske nálunk lakik.

– Az lesz! És tejet is ad – bólintottam, majd Náci bácsira néztem. – Ugye?

– Hááát – vakarta meg Náci bácsi az orrát.

– Látod, papa? Még tejet is ad.

Azzal a Náci bácsi gyorsan biccentett, és nemsokára ki is derült, hogy az Endre mennyi mindenre jó. Például ház-őrzésre, mert amikor a mama délben hazajött a Tejes Marcsitól véres kézzel meg homlokka és két degeszre tömött nejlonzacskóval, akkor az Endre nem akarta beengedni

a mamát a kapun. Állandóan ugrándozott, és fel akarta öklelni, de a mama nem volt vicces kedvében, amiről viszont az Endre nem tudott. Letette a zacskókat, lehajolt a kecskéhez, megragadta a szakállát, és odahúzta magához a fejét. Először a szemébe nézett, aztán a fülébe sűgött valamit, mire az Endre beledugta a fejét az egyik bokorba, és addig nem nézett fel, amíg a mama be nem ment a házba, ahol én már felvert tojással és egy zacskó zsemlemorzsával a kezemben vártam, mert a rántott csirkénél nincs finomabb, csak a leves, de nem akartam, hogy a mama annyit dolgozzon. Panírozni, az tök egyszerű, de a leves, az már sokkal összetettebb feladat.

Segítettem a mamának bepanírozni a csirkét, először a combját, mert azt szeretem a legjobban, aztán tők hátat, mert a papa meg azt szereti, és egy kis mellét is, mert az meg a mama kedvence. Amikor aztán elkezdte kiszedni a forró olajból a finszékét, rám nézett, és így szólt:

– Lakjál jól, fiam, rendesen, mert egy ideig nem eszel frissen vágott csirkét.

Erre a papa megkérdezte, hogy mi a baj, de a mama nem felelt semmit, mire a papa betuszkolta az Endrét a kecskeólbá, és leültünk enni. Én addig ettem, amíg a hasam már piszkosul feszült, mert ha a mama egyszer azt mondja, hogy egy ideig nem lesz frissen vágott csirke, akkor nem is lesz.

– Akarsz mesélni róla? – kérdezte a papa a mamától.

– Mindent tudni akarunk! Mesélj, mama, milyen volt bontani a csirkét? – kiáltottam a mamának a függőágyamból.

De a mama nem mesélt, csak nézett ránk, aztán szótlánul elment palacsintát sütni, a papa meg leült a kempingszékre a tabletjével, hogy megnézze, hogyan kell kecskét fejni. Délutánra mindenkinek jobb lett a kedve, az enyém a leginkább, mert kifelődtem az ároksíkra, és puskámmal az elhaladó kocsikat, buszokat és bicikliseket lőttem. De nem ám egyedül, hanem az Artúrral, aki egyszer csak megjelent mellettem az árokban, és megkérdezte, lödözhetsz-e velem, aztán elővette a csüzliját meg egy marok száraz kukoricát, és ő lőtte a traktorokat. Miután legyőztem az Artúrt tizenháromezer–kilencszázhat – tizenháromezer–nyolcszáztízre, hazamentem, fogtam a fürdőnadrágomat, és odaálltam a papa elé.

– Mikor megyünk a tóra?

– Hova, fiam?

– Tudod, papa – magyaráztam neki igazán lassan, mert ha a papa fáradt, akkor nehezen ért meg dolgokat –, azért költöztünk ide, ebbe a kis faluba, mert a közelben van egy tó, ahol lehet fürdeni, és nézd csak meg – mutattam –, milyen szép az idő, a víz biztos meleg, mire várunk?

A mamára vártunk, aki hangosan csapkodott a konyhában.

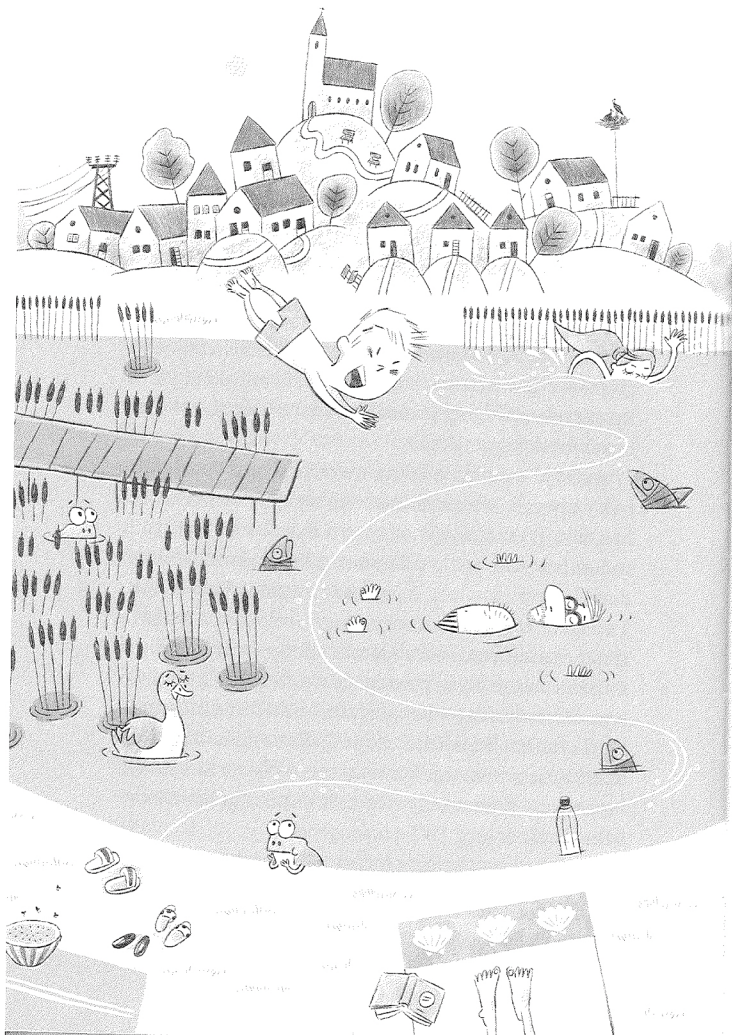
– Nem is baj, végre lemoshatom magamról a mai reggelt – jelentette ki a mama, amikor előjött. És rám nézett,

mintha ezzel valamit nekem akart volna mondani, csak éppen azt nem tudtam, hogy mit. Szavak nélkül nem könnyű.

– Na, látod, mama, jó lesz, menjünk már! – kiáltottam, aztán a hátamra csatoltam a puskámat, a kormányra akasztottam három pisztolyt, a csomagtartóra kötöttem négy kardot meg két labdát, és elindultunk a tóra. Nekem van a legjobb biciklim, piszkosul gyorsan tudom hajtani, olyan gyorsan, hogy nem is hallottam, mit kiabálnak a mamáék, de sejtettem, hogy biztatnak, milyen ügyesen kerekezek, erre még gyorsabban hajtottam, hogy még büszkébbek legyenek rám.

Azért jó még falun lakni, mert itt sokkal sportosabbak vagyunk. Mire a mama meg a papa odaérték a tóhoz, olyan izzadtak voltak, hogy a mama nem is nagyon tudott beszélni, pedig valamit nagyon akart volna mondani, láttam a szemén. A papa hagyta eldőlni a biciklijét, a szemére húzta az úszószemüvegét, belevetette magát a vízbe, és mire fogtam a labdámat, addigra már a mama is a vízben volt, és olyan gyorsan úszott, mint még soha. Én sem akartam szegyenben maradni, nekiálltam a krumpilipuskámmal lövöldözni, aztán indiánost játszani a kacsákkal, ami nem volt könnyű, mert folyton elrepültek, utána meg elúsztam egy stégre, és onnan ugráltam bombákat (atomot meg TNT-s hidrogént).

Az úszás nyugtatólag hatott a mamára meg a papára, mert amikor kijöttek a vízből, egy szót sem szóltak,

csak mosolyogva feküdtek, és a papa azt sem bánta, hogy az úszószeművegével játszom. Hazafele sem beszéltek, csak tekertünk a dögmelegben, és én is el voltam fáradva. Olyan meleg volt, hogy az aszfalt fölött remegett a levegő, mint a kocsonya, amit a mama télen főz, és aminek a papa még a szagát sem képes elviselni. Annyira el voltam pilledeve, hogy majdnem ráhajtottam egy kolbászra az úton.

– Mama! – kiáltottam. – Papa!

– Itt vagyunk mögötted, ne üvölsél, kisfiam – mondta a papa.

– KOLBÁSZ!

Erre mindenki megállt.

– Miről beszélsz? – kérdezte a papa.

– Mondtam, hogy tegyünk el sapkát is – jegyezte meg a mama –, napszúrást kapott.

– OTT! – mutattam az út közepére.

A mama meg a papa lassan odatolták mellém a biciklijüket, aztán együtt néztük a kolbászt az úton.

Nem ám egy darabka kolbász volt, félig megrágva. Hanem egy szál hibátlan kolbász, ami úgy feküdt ott, mintha valaki direkt odatette volna.

Leszálltam a biciklimről, és megvizsgáltam a kolbászt. Nem régóta feketett ott, mert még nem izzadta ki a paprikától vörös zsírájt. Közelebb hajoltam, hogy nincs-e hozzákötve damil, mert sokat hallottam ám a falusiak humorérzékéről.

Nem láttam damilt.

Emlékszem egy régi festményre, régi bácsik régi vicces ruhában álltak egy holttest fölött, és komoran nézték. Egy kicsit úgy éreztem magam, mint azok a régi bácsik, csak éppen fürdőruhában álltunk, és nem holttestet néztünk, hanem egy szál kolbászt.

– Szerintem ez égi jel – jelentette ki a papám.

– Szerintem meg kolbász – közöltem, azzal lehajoltam, és felvettem. Megszagoltam. Tisztára kolbászszaga volt. – Kolbász – nyújtottam a mama felé, aki úgy hajolt oda megszagolni, ahogyan a Mici szagolja meg minden reggel a reggelijét, mert nem bízik a papában.

A papa is megszagolta, aztán a mamával egymásra néztek, én meg vártam, mert néha tök klassz módon gondolatátvitellel tudnak megbeszélni dolgokat, és amikor láttam, hogy nincs ellenvetésük, beraktam a kolbászt a mama biciklijének kosarába, és hazabicikliztünk.

Otthon a mama kitergegetett, a papa megbeszélte az Endrével az esti fejest, én meg a kolbászt néztem, amikor arra lettem figyelmes, hogy egy traktor bög bele az estébe, mert a nap már kezdett lefele menni. Odaszaladtam a kerítéshez, és láttam, ahogy egy traktor közeledik felém, piszkosul gyorsan, és akkora porfelhőt csapott maga mögött, mint egy úrhajó, amikor leszáll a sivatagbolygón. Egyre csak néztem, ahogy közeledett a felkapcsolt lámpáival, meg a nyitott ajtajával, és már majdnem elszaladtam, amikor a sofőr rántott egyet a kormányon, mire a traktor balra fordult, mögötte len-

dültek a tárcsák, és centire az előző csapás mellett folytatta a munkát.

Kiszedtem a góréból két nyugágyat, leraktam őket a hintám mellé, aztán odaszaladtam a papához meg a mamához, akik a tornáccon beszélgettek a tetőről lelógó vadszőlőről.

– Gyertek gyorsan, műsor van! Jobb, mint a tévé!

– Ezt hadd ne higgyem el – csóválta a fejét a papa, de azért odajöttek, és beleültek a nyugágyba, én meg a hintámról néztem a műsort.

– Te, ez a Beton Béla – szólalt meg a mamám.

– Akkor jó – bólintott a papám. – Mert ha mondjuk a Malter Karcsi lenne...

– Megígérte, hogy betárcsázza a földünket – folytatta a mama.

– Várjatok, hozom a kolbászt! – pattantam le a hintáról, és rohantam a tornácra, ahol fogtam a kolbászt, és a zsebkésemmel három majdnem egyenlő részre osztottam. A legnagyobbat megtartottam magamnak, elvégre én találtam, a másik kettőt meg odaadtam a mamának és a papának, aztán kolbászt rágcslva néztük, ahogy a Beton Béla olyan bravúrosan kormányozza a traktort, mintha Forma-1-es pilóta lenne. – És minden este ez a műsor? – kérdeztem tőlük. – Hogy úszunk a tóban, kolbászt találunk és a Béla tárcsáz?

A papa meg a mama rám néztek, aztán összerosolyogtak, az Endre békésen mekegett, és én azóta is minden

este kolbászt keresek az országúton, amikor jövünk hazafelé a tóról, de egyáltalán nem vagyok bánatos, amiért nem találtunk többet, mert most már ismerem a Kukoricás Lacit, a Zsíros Bandit, a Kaszás Embert, és az Artúrt hetente legalább kétszer legyőzöm buszlövésben, a mama boldogan nézi a kismadarait, egyedül a papa nem tudta még megoldani, hogyan kell az Endrét megfejni, de nem aggódom, mert nagyon erősen dolgozik rajta, és ha mégse sikerülne, az csakis az Endre hibája lesz.

